

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 15Co/56/2013
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6412212986
Dátum vydania rozhodnutia: 09. 07. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jaroslav Mikulaj
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2014:6412212986.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Jaroslava Mikulaja a sudcov JUDr. Jaroslava Galla a JUDr. Klaudie Koskovej, v právnej veci navrhovateľa POHOTOVOSTĚ, s.r.o., so sídlom v Bratislave, Pribinova č. 25, IČO: 35 807 598, zastúpeného Fridrich Paľko, s.r.o., so sídlom v Bratislave, Grösslingova č. 4, IČO: 36 864 421, proti odporcovi Slovenská republika, za ktorú koná Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, so sídlom v Bratislave, Župné námestie č. 13, o náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, o odvolaní navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu Žiar nad Hronom zo dňa 17. 12. 2012, č. k.: 4 C/110/2012-53, takto

r o z h o d o l :

Rozsudok okresného súdu vo výrokoch, ktorými súd žalobu zamietol a rozhodol, že žalovaná nemá právo na náhradu trov konania, p o t v r d z u j e .

Rozsudok vo výroku, ktorým rozhodol, že žalobca nemá právo na náhradu trov konania, zrušuje.

Odporcovi náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom súd návrh o náhradu majetkovej škody vo výške 10.282,95 € a nemajetkovej ujmy vo výške 2.966,25 € zamietol. Rozhodol, že navrhovateľ ani odporca nemá právo na náhradu trov konania.

V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že navrhovateľ podal na Okresný súd Žiar nad Hronom dňa 27. 09. 2012 viac ako 600 formulárových návrhov na začatie konania, v ktorých sa domáhal náhrady škody a nemajetkovej ujmy, ktorá mu vznikla v dôsledku nesprávneho úradného postupu okresného súdu v exekučných veciach. Tvrdil, že súd rozhodol o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie so značným časovým odstupom. Nesprávny úradný postup videl v nevydaní rozhodnutia v zákonom stanovenej lehote, resp. v primeranom čase a bez zbytočných prietahov, ako aj vykonaním úradného postupu bez splnenia zákonných podmienok.

Odporca žiadal návrh zamietnuť s poukazom na to, že navrhovateľ nepreukázal, že by činnosťou súdu v namietaných konaniach došlo k nesprávne úradnému postupu, nepreukázal ani výšku skutočnej škody, ani prípadnej nemajetkovej ujmy, preto neexistuje ani príčinná súvislosť.

Okresný súd vzhľadom na obsah žalôb, na právnu a skutkovú súvislosť ako aj na totožnosť účastníkov rozhodol o spojení vecí vedených pod spisovou značkou 4C 110/2012, 4C 112/2012, 4C 115/2012, 4C 117/2012, 4C 117/2012, 4C 118/2012, 4C 123/2012.

Konštatoval, že navrhovateľ bol riadne a včas predvolaný na pojednávanie, na ktoré sa nedostavil, preto súd pojednával a rozhodol bez jeho prítomnosti. Vykonal dokazovanie jednotlivými exekučnými spismi, v ktorých navrhovateľ namietal nedodržanie zákonom stanovenej lehoty, pričom dospel k záveru, že súd vydal rozhodnutia v namietaných exekučných veciach v zákonom stanovených lehotách, postupoval v súlade s právom, preto nie sú dané zákonné dôvody pre zodpovednosť štátu na škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci podľa zák. č. 514/2003 Z. z., ktorého príslušné ustanovenia vo veci aplikoval. Zároveň poukázal na štandardnú judikatúru týkajúcu sa daných vecí, a to rozhodnutie Súdneho dvora - rozsudok Francovich spojené veci C-6/90 a C-99/90, bod 33, Godard, bod 61, Oceáno grupo editoriál, ako aj rozhodnutie Ústavného súdu SR I.ÚS 410/2012, či rozhodnutia NS SR 6 Cdo 1/2012, 3 Cdo 164/1996.

O náhrade trov konania rozhodol podľa § 142 ods. 1 O. s. p. na základe zásady úspechu, kedy odporca mal vo veci plný úspech, avšak tieto mu boli priznané v inom konaní, navrhovateľ v konaní úspešný nebol, preto mu súd trovy nepriznal.

Proti rozsudku okresného súdu podal odvolanie navrhovateľ. Navrhol rozsudok okresného súdu zrušiť a vec vrátiť na ďalšie konanie. Namietal, že v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1 O. s. p., pretože sa mu odňala možnosť konať pred súdom (§ 205 ods. 2 písm. a) O. s. p.), vo veci rozhodoval vylúčený sudca (§ 205 ods. 2 písm. a) O. s. p.), súd vec nesprávne právne posúdil tým, že nepoužil správne ustanovenie ustanovenie právneho predpisu a nedostatočne zistil skutkový stav (§ 205 ods. 2 písm. a) O. s. p.), súd neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností (§ 205 ods. 2 písm. c) O. s. p.) a že rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 205 ods. 2 písm. f) O. s. p.).

Konkrétne uviedol, že okresný súd vec prejednal v jeho neprítomnosti a v neprítomnosti jeho právneho zástupcu s odôvodnením, že sa bez ospravedlnenia na pojednávanie nedostavili. V tejto súvislosti uviedol, že riadne a včas požiadal o zrušenie pojednávania, uviedol dôležité dôvody a súdu predložil listiny spojené s označenými dôvodmi, preto okresný súd nemohol postupovať podľa ustanovenia § 101 ods. 2 O. s. p., a tým mu odňať právo na konanie pred súdom.

Ďalej uviedol, že v návrhu na začatie konania upovedomil súd o skutočnostiach nasvedčujúcich tomu, že sudcu, ktorému bola vec pridelená systémom súdneho manažmentu na prejednanie a rozhodnutie, je potrebné z konania vylúčiť. Aj keď na túto okolnosť krajský súd neprihliadol, v jeho očiach a objektívne i v očiach verejnosti nemožno tohto sudcu považovať za nestranného. Rozhodnutie krajského súdu je v rozpore s ustálenou rozhodovacou praxou iných krajských súdov v skutkovo a právne totožných veciach. Keďže podal ústavnú sťažnosť pre porušenie jeho práva na nestranný súd, nebolo prípustné, aby konanie pokračovalo pojednávaním, v ktorom vykonával úkony a rozhodoval vylúčený sudca. Konečné rozhodnutie vo veci neprichádzalo v čase jeho vydania do úvahy aj preto, že súd v ten istý deň rozhodol aj o zamietnutí jeho návrhu na prerušenie konania podľa ustanovenia § 109 ods. 2 písm. c) O. s. p., proti ktorému legálne pripustil odvolanie. Proti rozhodnutiu o zamietnutí jeho návrhu na prerušenie konania preto podáva odvolanie. V čase podania odvolania o zamietnutí návrhu nebolo právoplatne rozhodnuté o zamietnutí návrhu na prerušenie konania podľa ust. § 109 ods. 1 písm. b) O. s. p. a § 109 ods. 2 písm. c) O. s. p. Namietal, že meritórne rozhodnutie je predčasné, pretože ním predbehol účinky právoplatného rozhodnutia o prerušení konania z dôvodu rozhodovania o otázke nestrannosti sudcu.

Okresný súd sa nedostatočne oboznámil s podmienkami, za ktorých je možné viesť konanie, keď ignoroval jeho žiadosť o zrušenie (odročenie) nariadeného pojednávania z dôležitého dôvodu, pričom na pojednávaní v jeho neprítomnosti meritórne rozhodol, hoci on oznámil, že trvá na osobnej účasti svojho právneho zástupcu na pojednávaní za podmienky, že bude vedené nestranným sudcom na nestrannom súde.

Ďalej uviedol, že nemal možnosť sa vyjadriť k tvrdeniam odporcu, z ktorých súd pri svojom rozhodovaní vychádzal, ani k dôkazom, ktoré súd vykonal. Tým došlo k degradácii zásady kontradiktórnosti, k porušeniu jeho práva na súdnu ochranu, ako aj k odňatiu jeho možnosti konať pred súdom. Okrem toho namietal, že okresný súd sa dopustil viacerých omylov, keď konštatoval, že ním namietané lehoty na vydanie rozhodnutia boli dodržané, avšak v odôvodnení prezentované časové úseky tomu nenasvedčujú. Okresný súd rozhodol bez toho, aby mu umožnil vyjadriť sa k skutkovým a právnym otázkam. Nebol oboznámený s obsahom dôkazov a prednesov, nemal možnosť sa k týmto dôkazom

a prednesom vyjadriť a navrhnúť dôkazy na podporu svojich tvrdení. Preto súd nemohol založiť svoje rozhodnutie na skutočnostiach, o ktorých strana vystupujúca v konaní nevedela.

Odporca sa k odvolaniu nevyjadril.

Krajský súd, ako súd odvolací, prejednal vec v rozsahu danom ust. § 212 ods. 1 O. s. p. a bez nariadenia pojednávania podľa § 214 ods. 2 O. s. p. rozsudok okresného súdu ako vecne správny potvrdil podľa § 219 ods. 1, 2 O. s. p.

Navrhovateľ v odvolaní proti rozsudku okresného súdu nenapádal vecnú správnosť rozhodnutia vo veci samej, ale žiadal zrušiť rozsudok okresného súdu pre procesné chyby.

Prvým odvolacím dôvodom, na ktorý poukázal navrhovateľ, bolo, že v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1 O. s. p., teda účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom. Namietal, že okresný súd rozhodol v zmysle § 101 ods. 2 O. s. p. v neprítomnosti účastníkov konania, pričom z citovaného ustanovenia je zrejmé, že možnosť súdu konať v neprítomnosti účastníka je obmedzená splnením formálnej podmienky spočívajúcej v podaní žiadosti o odročenie pojednávania z dôležitého dôvodu. Navrhovateľ riadne a včas požiadal o zrušenie pojednávania, uviedol dôležité dôvody a predložil súdu listiny spájané s označenými dôvodmi, preto súd nemohol postupovať podľa § 101 ods. 2 O. s. p. a vec prejednať v neprítomnosti navrhovateľa. Ak tak spravil, odňal tým navrhovateľovi právo konať pred súdom.

Podľa § 101 ods. 2 O. s. p. súd pokračuje v konaní, aj keď sú účastníci nečinní. Ak sa riadne predvolaný účastník nedostaví na pojednávanie, ani nepožiada z dôležitého dôvodu o odročenie, môže súd vec prejednať v neprítomnosti takého účastníka; prihliadne pritom na obsah spisu a dosiaľ vykonané dôkazy.

Odňatím možnosti konať pred súdom možno rozumieť postup súdu, ktorým znemožňuje účastníkovi konania realizáciu procesných práv priznaných mu Občianskym súdnym poriadkom. Musí však ísť o znemožnenie realizácie konkrétnych procesných práv, ktoré by inak účastník mohol pred súdom uplatniť, a z ktorých bol v dôsledku nesprávneho postupu súdu vylúčený. Ustanovenie § 101 ods. 2 O. s. p. dáva súdu možnosť prejednať vec aj v neprítomnosti účastníka, resp. jeho zástupcu. Môže tak urobiť, ak sa riadne predvolaný účastník nedostaví a ani nepožiada z dôležitého dôvodu o odročenie pojednávania. Občiansky súdny poriadok bližšie nekonkretizuje, čo treba považovať za dôležitý dôvod, ktorý bráni súdu vec prejednať v neprítomnosti účastníka. Takýto dôležitý dôvod, pre ktorý sa účastník nemôže zúčastniť pojednávania a žiada o jeho odročenie, sa musí vzhľadom na prekážku, ktorá mu v tom bráni, vyznačovať nepredvídateľnosťou, závažnosťou, rozsahom alebo z iných dôvodov aspektom ospravedlniteľnosti. Pritom môže ísť nielen o udalosti majúce objektívnu povahu (nezávisle od vôle účastníka), ale aj okolnosti spôsobené samým účastníkom alebo ním inak zavinené, ak ich možno v danej situácii najmä s prihliadnutím na všetky okolnosti prípadu a na pomery účastníka považovať za dôležité.

Podľa § 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietahov a v jeho prítomnosti, a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom. Občiansky súdny poriadok upravujúci postup súdu a účastníkov v občianskom súdnom konaní ústavou zaručené právo osobnej prítomnosti na súdnom konaní zabezpečuje tak, že ukladá súdu, ak zákon neustanovuje inak, nariadiť na prejednanie veci samej pojednávanie a predvolať naň účastníkov konania (§ 115 ods. 1 O. s. p.), a to tak, aby mali dostatok času na prípravu, spravidla najmenej 5 dní pred dňom keď sa má pojednávanie konať. Ak súd nariadi pojednávanie, môže vec prejednať v neprítomnosti riadne predvolaného účastníka len vtedy, ak účastník nepožiada z dôležitého dôvodu o odročenie pojednávania (§ 101 ods. 2 O. s. p.). Možnosť prejednať vec v neprítomnosti účastníka (zástupcu) treba posudzovať vždy vzhľadom na všetky okolnosti daného prípadu, pričom treba mať na zreteli, že zúčastniť sa pojednávania právnej veci pred súdom je neodňateľným právom účastníka konania, a to v každom štádiu procesného postupu, pokiaľ zákon neustanovuje inak, ak na tomto svojom práve účastník trvá. Zákon však bližšie nešpecifikuje, čo treba považovať za dôležitý dôvod, danosť ktorého bráni súdu prejednať vec v neprítomnosti účastníka.

Účastníci konania boli na pojednávanie vytýčené na deň 17. 12. 2012 riadne a včas písomne predvolaní. Navrhovateľovi bolo doručené predvolanie na pojednávanie dňa 20. 11. 2012, právnomu zástupcovi navrhovateľa bolo doručené dňa 20. 11. 2012.

Ustanovenie § 101 ods. 2 O. s. p. je jedným z prejavu princípu arbitrárneho poriadku a princípu oficiality. Sporové konanie je ovplyvňované princípom dispozičným, ktorý predvída aktivitu účastníkov konania. Aj v prípade procesnej pasivity účastníkov konania je súd povinný uskutočniť konanie a rozhodnúť. V prípade, ak účastník konania však požiadal odročenie pojednávania, súd zvaží dôležitosť dôvodov, pričom zároveň posúdi, či nejde zo strany účastníka konania o obštrukčnú žiadosť o odročenie pojednávania, ktoré by zbytočne predlžovalo prebiehajúce konanie.

Žiadosť o odročenie pojednávania je podložená dôležitým dôvodom pre odročenie pojednávania vo všeobecnosti vtedy, ak účastník uvedie také skutočnosti, ktoré sú vzhľadom k svojej povahe spôsobilé jeho neúčast' na pojednávaní ospravedlniť, t. j. také, ktoré mu neumožňujú sa na pojednávaní zúčastniť, riadne brániť svoje práva a oprávnené záujmy, a súčasne sú vážne (dôležité, ospravedlniteľné), ako z hľadísk objektívnych i subjektívnych (z rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5Cdo/122/2010).

Navrhovateľ mal doručiť na Okresný súd Žiar nad Hronom dňa 14. 12. 2012 návrhy na zrušenie nariadených pojednávanií, pričom z e-mailovej správy nevyplýva, že by prílohou týchto mailov boli žiadosti o zrušenie pojednávanií.

Dňa 17. 12. 2012 navrhovateľ zaslal na Okresný súd Žiar nad Hronom e-mail, ktorý bol odoslaný 17. 12. 2012 o 9:29 hod., ktorého prílohu tvorili súbory tif. označené len ako image a číslo, bez bližšej konkretizácie obsahu tejto prílohy. Navrhovateľ oznámil, že zasiela návrhy na prerušenie konania. Súčasťou prílohy bol návrh na prerušenie konania 4C 110/2012, v ktorej veci súd nariadil pojednávanie, z dôvodu podanej sťažnosti na Ústavný súd SR podľa čl. 127 Ústavy SR pre porušenie zásady nestrannosti súdu a sudcu. Z obsahu mailu nevyplýva, že by bola konkrétna ústavná sťažnosť pripojená. Z tohto dôvodu je konštatovanie prvostupňového súdu správne.

Základné právo na prejednanie a rozhodnutie veci nestranným súdom podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR je v Občianskom súdnom poriadku garantované prostredníctvom vylúčenia sudcu z jej ďalšieho prejednávania a rozhodnutia pre zaujatosť (§ 14 a 16 O. s. p.). Okolnosť, že o veci napriek tomu rozhoduje sudca, ktorý mal byť podľa subjektívneho názoru účastníka konania z ďalšej účasti na jej prejednávaní a rozhodovaní vylúčený, je dôvodom na uplatnenie riadnych a mimoriadnych opravných prostriedkov podľa príslušných ustanovení Občianskeho súdneho poriadku. Obsahom základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy nie je však povinnosť súdu vyhovieť návrhu oprávnených osôb (v danom prípade sťažovateľky, ktorá podala námietku zaujatosti voči sudcom okresného súdu) a vylúčením označených sudcov z ďalšieho prejednávania a rozhodovania veci pre zaujatosť. Jeho obsahom je len povinnosť súdu prejednať každý návrh oprávnenej osoby (v tomto prípade návrh na vylúčenie všetkých sudcov z ďalšieho prejednávania a rozhodnutia veci pre zaujatosť) a rozhodnúť o ňom (pozri uznesenie Ústavného súdu SR I.ÚS 92/2013 - 9, zo dňa 13. 02. 2013).

O námietkach zaujatosti vznesených navrhovateľom rozhodol Krajský súd v Banskej Bystrici v jednotlivých veciach pred ich spojením na spoločné konanie:

- v konaní 4C/110/2012 uznesením sp. zn. 23NcC/351/2012 z 11. 10. 2012
- v konaní 4C/112/2012, uznesením sp. zn. 24NcC/254/2012 z 11. 10. 2012
- v konaní 4C/115/2012 uznesením sp. zn. 24NcC/254/2012 z 11. 10. 2012
- v konaní 4C/118/2012 uznesením sp. zn. 23NcC/301/2012 z 10. 10. 2012
- v konaní 4C/126/2012 uznesením sp. zn. 24NcC/270/2012 z 11. 10. 2012
- v konaní 4C/117/2012 uznesením sp. zn. 23NcC/301/2012 z 10. 10. 2012

O nevyvylúčení konajúceho sudcu z prejednávania a rozhodovania veci bolo riadne rozhodnuté nadriadeným súdom v zmysle § 16 ods. 1 O. s. p. Z tohto hľadiska poukaz navrhovateľa na skutočnosť ohľadne nedostatku nestrannosti sudcu nie je dôvodný. Odvolací súd zároveň odkazuje na webovú stránku Ústavného súdu SR, kde z jeho mnohých rozhodnutí vyplýva, že sťažnosť navrhovateľa v obdobných veciach, aj vo vzťahu k rozhodnutiam Krajského súdu v Banskej Bystrici, bola odmietnutá, napr. II. ÚS 443/2013 - 11 zo dňa 12. 09. 2013, IV. ÚS 632/2013-9 z 10. 10. 2013.

Navrhovateľ v odvolaní tiež namietal, že konečné (meritórne) rozhodnutie vo veci samej neprichádzalo v čase jeho vydania do úvahy aj preto, že súd v ten istý deň rozhodol aj o zamietnutí návrhu navrhovateľa na prerušenie konania podľa ust. § 109 ods. 1 písm. b) O. s. p. a podľa § 109 ods. 2 písm. c) O. s. p.

Prerušenie konania prichádza do úvahy vtedy, ak počas konania nastane prekážka postupu konania, ktorá je v zásade odstrániteľná procesným postupom súdu. Procesná teória hovorí o tzv. obligatórnom a fakultatívnom prerušení konania. Ust. § 109 ods. 2 O. s. p. upravuje tzv. fakultatívne prerušenie konania, to znamená také prerušenie konania, ktoré nie je pre samotné konanie nevyhnutné. Pod uvedený prípad spadá aj rozhodovanie o návrhu na prerušenie konania v zmysle § 109 ods. 2 písm. c) O. s. p. Pokiaľ zo strany navrhovateľa bol podaný na prvostupňový súd návrh na prerušenie konania do právoplatného rozhodnutia Ústavného súdu SR o ústavnej sťažnosti, ktorej predmetom je rozhodnutie o porušení práva navrhovateľa na zákonného sudcu a práva na nestranný súd, takýto návrh automaticky nezakladá povinnosť súdu prerušiť konanie. V tejto súvislosti je potrebné poukázať aj na to, že Ústavný súd SR o obdobných ústavných sťažnostiach navrhovateľa, z dôvodu podania ktorej navrhoval prerušiť prvostupňového konanie, rozhodol napr. uznesením I. ÚS 92/2013 - 9, zo dňa 13. 02. 2013 a inými. V danom prípade nenastali dôvody, pre ktoré by súd musel konanie prerušiť, pretože rozhodnutie nezáviselo od otázky, ktorú konajúci súd nie je oprávnený riešiť, pričom v podrobnostiach odkazuje odvolací súd na svoje rozhodnutie zo dňa 26. 06. 2014, sp. zn. 15 Co 57/2013, ktorým potvrdil uznesenie okresného súdu, ktorým zamietol návrh na prerušenie konania, pričom odkázal na rozhodnutie Ústavného súdu SR I. ÚS 89/2013 z 06. 02. 2013, I. ÚS 92/2013 z 13. 02. 2013.

Odvolací súd v tejto súvislosti konštatuje, že v danom prípade neboli splnené obligatórne ani fakultatívne podmienky pre prerušenie konania podľa ustanovenia § 109 ods. 1, 2 O. s. p., preto okresný súd postupoval správne, keď návrh navrhovateľa na prerušenie konania zamietol. Skutočnosť, že okresný súd v jeden deň rozhodol o zamietnutí návrhu na prerušenie konania a následne rozhodol vo veci samej (vzhľadom na neodôvodnenosť návrhu na prerušenie konania a vecnú správnosť rozhodnutia okresného súdu o zamietnutí návrhu na prerušenie konania), nemožno v žiadnom prípade hodnotiť (s prihliadnutím na zásadu hospodárnosti konania) ako procesný postup okresného súdu, ktorý by založil vadu konania, ktorá by mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Je plne v súlade s požiadavkou hospodárnosti konania, aby súd o návrhu na prerušenie konania rozhodol tým istým rozhodnutím, ktorým rozhoduje vo veci samej alebo samostatným uznesením aj v ten istý deň. Okrem procesnej ekonomie je uvedený postup v súlade i s požiadavkou efektivity rozhodovania a úsilím v čo najkratšom čase zaviesť medzi účastníkmi stav právnej istoty.

K námietke nerešpektovania požiadavky navrhovateľa na osobnú účasť právneho zástupcu navrhovateľa na pojednávaní treba uviesť, že nie je možné považovať za nesprávnu aplikáciu ust. § 101 ods. 2 O. s. p. Rovnako nie je možné ani prihliadnuť na to, že navrhovateľ nemal možnosť vyjadriť sa k tvrdeniam odporcu, z ktorých súd pri svojom rozhodovaní vychádzal a zachytil ich aj v odôvodnení svojho rozhodnutia.

Substancovať svoje skutkové tvrdenia je navrhovateľ povinný už v žalobe. Civilný proces sa uberá trendom koncentrácie civilného súdneho konania, preto nie je možné uvažovať o degradácii zásady kontradiktórnosti, na ktorú poukazuje navrhovateľ. Navrhovateľ sám svojou neúčastou na pojednávaní, na ktoré bol riadne a včas predvolaný, zmaril svoju možnosť vlastným zavinením dôsledne uplatňovať svoje práva a chrániť svoje záujmy, pričom Občiansky súdny poriadok (§ 101 ods. 2 O. s. p.) umožňuje v rámci princípu arbitrárneho poriadku uskutočniť konanie tak, aby bolo vydané meritórne rozhodnutie i bez súčinnosti účastníkov. Z hľadiska okolností uvedeného konkrétneho prípadu nedošlo k porušeniu práva účastníkov na spravodlivý proces bez toho, aby bola zároveň narušená plynulosť priebehu súdneho konania. Odvolací súd je toho názoru, že dôvody uvádzané navrhovateľom nebolo možné považovať za dôležité dôvody pre odročenie pojednávania podľa ustanovenia § 101 ods. 2 O. s. p., preto navrhovateľ a jeho právny zástupca si sami zmarili možnosť zrealizovať na pojednávaní svoje procesné oprávnenia (napr. navrhovať dôkazy, vyjadrovať sa k vykonaným dôkazom a k tvrdeniam protistrany). Súčasne v tejto veci neexistoval iný dôležitý dôvod na odročenie pojednávania.

Navrhovateľ v odvolaní vymenoval odvolacie dôvody uvedené v § 221 ods. 1 písm. f) O. s. p., že účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, § 221 ods. 1 písm. g) O. s. p., že rozhodoval vylúčený sudca, § 205 ods. 2 písm. c) a § 205 ods. 2 písm. f) O. s. p., pričom posledné odvolacie dôvody uvedené navrhovateľom (súd prvého stupňa nesprávne vec právne

posúdil tým, že nepoužil správne ustanovenie právneho predpisu a nedostatočne zistil skutkový stav, súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci), len vymenoval bez toho, aby špecifikoval, v čom konkrétne vidí namietané pochybenie.

Odvolačný súd poukazuje na to, že prvostupňový súd vec správne právne posúdil, na súdený prípad správne aplikoval príslušné ustanovenia zák. č. 514/2003 Z. z ., pričom po vykonaní dôkazov oboznámením sa s pripojenými exekučnými spismi dospel k záveru, že nedošlo k namietanému nesprávne úradnému postupu a zo strany navrhovateľa bola žaloba podaná bezdôvodne. Okresný súd disponoval spisovým materiálom dostatočne preukazujúcim skutkový stav veci. Navrhovateľ v návrhu na začatie konania označil konkrétne dôkazy na preukázanie svojich tvrdení, pričom z ním označených dôkazov okresný súd vychádzal, keď si pripojil konkrétny exekučný spis, oboznámil sa s jeho obsahom, preto neobstojí námietka navrhovateľa, že nemal možnosť sa vyjadriť k dôkazom a tvrdeniam odporcu, z ktorých pri rozhodnutí súd vychádzal a založil na nich svoje rozhodnutie. Prvostupňový súd založil svoje rozhodnutie len na dôkazoch relevantných pre rozhodnutie vo veci, ktoré sám navrhol navrhovateľ. Svoje rozhodnutie nezaložil na iných tvrdeniach odporcu, pretože ich neakceptoval, čo v rozhodnutí aj odôvodnil. Odvolací súd nezistil, že by záver prvostupňového súdu o dodržaní lehôt nebol správny, pretože svoje zistenia riadne a konkrétne odôvodnil, pričom navrhovateľ len všeobecne namietal správnosť týchto zistení, avšak nekonkretizoval, v čom boli nesprávne. Súdna prax sa ustálila na závere, že lehota pätnásť dní od doručenia žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie neplatí, ak exekučný súd zistí rozpor žiadosti alebo návrhu na vykonanie exekúcie alebo exekučného titulu so zákonom a musí rozhodnúť o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie (pozri napríklad uznesenia Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV.ÚS/605/2012 zo dňa 14.12.2012, sp. zn. II.ÚS/520/2012 zo dňa 10.07.2013, sp. zn. II.ÚS/248/2013 zo dňa 25.04.2013 alebo sp. zn. II.ÚS/112/2013 zo dňa 13.02.2013). Vzhľadom na množstvo exekučných konaní, ktoré navrhovateľ iniciuje pred okresným súdom, je ústavne akceptovateľná aj relatívne dlhšia lehota nevyhnutne potrebná na vykonanie tejto činnosti (pozri napríklad uznesenia Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV.ÚS/606/2012 zo dňa 14.12.2012 alebo sp. zn. II.ÚS/245/2013 zo dňa 25.04.2013).

Rozhodnutie súdu prvého stupňa je preto potrebné považovať za vecne správne.

Odvolačný súd zrušil rozsudok vo výroku, ktorým rozhodol, že navrhovateľ nemá právo na náhradu trov konania (§ 221 ods. 1 písm. i) O. s. p.), pretože podľa § 155 O. s. p. súd v konečnom rozhodnutí má povinnosť rozhodnúť o povinnosti na náhradu trov konania, ak o nej nerozhoduje samostatne. V zmysle ust. § 142 O. s. p. podľa úspechu vo veci náhradu trov prizná len úspešnému účastníkovi za podmienok upravených v § 151 O. s. p., t. j., že takýto účastník podá návrh na náhradu trov a aj ich v lehote vyčíslí. Súd preto nerozhoduje o trovách účastníka, ktorý nebol v konaní úspešný.

O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa ust. § 224 ods. 1 O. s. p. a § 142 ods. 1 O. s. p. v spojení s ust. § 151 O. s. p., keď odporcovi, ktorý bol v odvolacom konaní úspešný, náhradu trov odvolacieho konania nepriznal, nakoľko odporca trovy odvolacieho konania nenavrhol nahradiť. Rozhodnutie bolo prijaté pomerom hlasov členov senátu 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.